

BARTA (2) *sb f*

Pierwsze a pochylone (tak Cn).

sg A bårtę (1). ◇ I bårtą (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.

Topór, rodzaj halabardy (2) : [Philemon] Podnieście bartę. (did). Byś nie wziął bartą po głowie. (-)

MWilkHist B4v.

Cf BARDYSZ, HALABART

KN